

Městský soud v Praze
Hybernská 18
111 21 Praha 1

Brno, 24. června 2013

Žalobce: **STUDENT AGENCY, s.r.o.**
se sídlem na nám. 86/17, 602 00 Brno
IČO: 283 33 187
(„žalobce“ nebo „SA“)

zastoupen Mgr. Markétou Jančurovou, advokátkou zapsanou
v seznamu advokátů ČAK pod ev. č. 11107, se sídlem nám.
Svobody 86/17, Brno, 602 00

Žalovaný: **předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů**
Plk. Sochora 27 170 00 Praha 7
(„žalovaný“ nebo „UOOU“)

Žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů č.j. UOOU-
00363/13-41 ze dne 24. 4. 2013

Elektronicky

Soudní poplatek bude uhrazen na výzvu soudu

Příloha: plná moc
rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů č.j. UOOU-
00363/13-41 ze dne 24. 4. 2013
doručenka

I.

Dne 25. 4. 2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů č.j. UOOU-00363/13-41 ze dne 24. 4. 2013 („rozhodnutí“), kterým zamítl rozklad žalobce ze dne 6. 3. 2013 proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů č.j. UOOU-00363/13-35 ze dne 19. 2. 2013.

Vzhledem k tomu, že žalovaný nesprávně právně posoudil oznámené zpracování osobních údajů a rovněž nesprávně provedl zhodnocení proporcionality zásahu do osobní sféry subjektů údajů ve vztahu k účelu zpracování osobních údajů, podává tímto žalobce proti celému rozhodnutí žalobu, kterou odůvodňuje následovně.

II.

Skutkové okolnosti případu

Dne 3. 1. 2013 žalobce k žalovanému podal v souladu s § 16 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů („ZOOU“) oznámení o zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému, pořadové číslo registrace 006.

Zpracování osobních údajů se mělo uskutečňovat snímáním pohledu z autobusu na vozovku, přes přední část autobusu – tj. „kabinu“ řidiče, a to jednou stacionární kamerou. Snímání by tak byli zaměstnanci žalobce (řidič a stevard/ka) a případně cestující. Pořizován měl být pouze obrazový záznam, nikoli zvukový.

Zpracování osobních údajů žalobce oznámil za účelem zajištění ochrany majetku a zdraví, zvýšení bezpečnosti cestujících a přepravy, použití záznamů jako důkazního materiálu při dopravních nehodách a při řešení stížností cestujících.

Záznamy měly být uchovávány po dobu pěti dnů (u vnitrostátních linek) až devíti dnů (u mezinárodních linek), přičemž použity měly být pouze v případě řešení konkrétní stížnosti či nehody.

Záznam měl být umístěn v uzamčeném prostoru v autobusu, k němuž by měl přístup pouze pověřený zaměstnanec žalobce.

Subjekty údajů by byly o zpracování údajů informovány předem v přepravních podmínkách, s nimiž vyslovují souhlas při zakoupení jízdního dokladu. Prostor, který by byl kamerou snímán, by byl rovněž označen samolepkou s informací o probíhajícím snímání obrazového záznamu v tomto prostoru.

Osobní údaje neměly být přenášeny do jiných států.

Žalovaný ve věci zahájil dne 15. 1. 2013 správní řízení, v němž žalobce blíže vysvětlil důvody pro monitoring a popsal jeho zamýšlenou realizaci.

Žalovaný dne 19. 2. 2013 vydal rozhodnutí č.j. UOOU-00363/13-35, kterým zpracování osobních údajů způsobem navrženým žalobcem nepovolil, a to pro údajný rozpor s ustanoveními § 5 odst. 2 a § 10 ZOOU.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 3. 2013 rozklad, který však předseda UOOU rozhodnutím zamítl.

III.

UOOU i žalovaný odůvodnili nepovolení oznámeného zpracování osobních údajů tím, že zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamery mířící na řidiče a jeho bezprostřední okolí je údajně nedůvodným a nepřiměřeným zásahem do soukromí tohoto zaměstnance, neboť tento účel je dle UOOU dosažitelný i jinými způsoby, např. sledováním ze strany cestujících nebo z jiné kamery, a dále tím, že sledování zaměstnanci (tj. řidič a stevard) by neměli možnost se uchýlit do místa mimo záběr kamery.

UOOU dále konstatoval, že provozování autobusové dopravy nespadá mezi činnosti mající zvláštní povahu odůvodňující zavedení kontrolních mechanismů, ve smyslu § 316 odst. 2 č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů („zákoník práce“).

Uvedené závěry jsou nesprávné z následujících důvodů.

IV.

SA trvá na tom, že oznámený způsob monitoringu zaměstnanců spadá pod výjimku ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů („ZOOÚ“), neboť tento monitoring je nezbytný pro ochranu majetku SA, jeho zaměstnanců a přepravovaných osob, a současně pro ochranu jejich zdraví a životů.

Zpracování osobních údajů je přípustné v případě, že zvolený způsob je přiměřený sledovanému účelu. Přiměřenost zásahu do soukromí je ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č.j. 21 Cdo 1771/2011 nutné posuzovat v závislosti na způsobu provádění kontroly, jak taková kontrola může zaměstnance omezovat a či vůbec do jeho soukromí zasahovat, a to ve srovnání s významem zájmu, jehož ochranu správce (zde SA) kontrolou sleduje.

Oznámený způsob zpracování osobních údajů je přiměřený svému účelu, neboť ochrana životů a zdraví cestujících, zaměstnanců SA a dalších účastníků silničního provozu, a ochrana majetkových hodnot SA, cestujících a ostatních účastníků silničního provozu zjevně převažuje nad relativní ochranou soukromí řidiče a stevarda při výkonu jejich pracovních povinností, neboť zásah do jejich soukromí navrženým způsobem by byl nevýznamný.

V případě každého autobusu jde o ochranu cca 65 lidských životů a majetkových hodnot ve výši cca 10 milionů Kč. Naproti těmto objektům ochrany za pomoci oznámeného způsobu zpracování osobních údajů stojí ochrana „soukromí“ řidiče a stevarda autobusu při výkonu jejich pracovních povinností, jež zahrnují mj. řízení motorového vozidla a nakládání s finanční hotovostí.

Zamýšlený účel nelze dosáhnout jinými prostředky, neboť návrh předestřený UOOU v jeho rozhodnutí, tzn. sledování dalším zaměstnancem SA, by byl velmi nákladný a neefektivní a navíc by dle názoru SA zasahoval do soukromí řidiče a stevarda mnohem zásadnějším způsobem, než kamerový záznam bez zvuku.

Další úvaha UOOU, že sledování lze suplovat např. sledováním prostoru kabiny řidiče ze strany cestujících, je rovněž neadekvátní náhradou obrazového záznamu, navíc nespolehlivou, nesystematickou a reálně neuskutečnitelnou. Vzhledem k anonymní povaze jízdních dokladů a cestujících nelze zpětně dohledat kontakt na cestující, jež by mohli mít informace o událostech v daném spoji či o chování konkrétního řidiče či stevarda. Rovněž je důležité zdůraznit subjektivní a zpochybnitelnou povahu takového svědectví, pokud by se je vůbec podařilo zajistit.

UOOU dále uvedl, že by uvedeného účelu bylo možné dosáhnout i sledováním záznamů z jiných kamer umístěných v autobusu nebo před ním. Tento závěr je nesprávný, neboť právě prostor kabiny řidiče a výhled před autobus není dosud na žádném záznamu kamer umístěných v autobusu zachycován.

Sledovaného účelu tedy nelze dosáhnout jinými prostředky, které by byly alespoň srovnatelně efektivní.

Další námitka UOOU, že kamerový záznam sám o sobě žádnému závadnému jednání stejně nezabrání, je sice ve své hluboké podstatě správná, nicméně na základě tohoto argumentu by UOOU mohl zamítnout veškerá oznámení zpracování osobních údajů, neboť žádný záznam sám o sobě není s to vyloučit výskyt nežádoucích událostí či jednání. Jeho význam spočívá primárně v prevenci takového jednání, kdy se osoby při vědomí, že je určitý prostor monitorován, nebudou vědomě nedovoleného jednání dopouštět. V případě, že k takové nežádoucí události či jednání přesto dojde, slouží záznam jako nenahraditelný objektivní důkazní materiál.

Argument, že by se řidič a stevard neměli možnost uchýlit mimo záběr kamery po většinu své pracovní doby rovněž není správný. Především stevardi se pohybují po celém prostoru autobusu i v průběhu jízdy. Pracovní doba řidiče pak nezahrnuje

pouze dobu jízdy, kdy samozřejmě pobývá na sedadle řidiče, ale rovněž dobu stání ve stanicích, tankování a údržbu autobusu. Při těchto činnostech se řidič v monitorovaném prostoru nezdržuje. Posádka autobusu pak má vyhrazené prostory na nádraží v Praze na Florenci, které jsou určeny pro využívání pro odpočinek či převlékání a nejsou monitorovány.

SA dále považuje za nesprávné posouzení povahy činnosti SA. **Provozování dálkové autobusové dopravy je činností, jež s sebou nese velká rizika, zejména poškození zdraví či ztrátu životů cestujících a ostatních účastníků silničního provozu, a dále riziko způsobení či utrpění značných majetkových škod (v řádu milionů Kč). SA má za to, že provozování dálkové autobusové dopravy je klasickým příkladem činnosti se zvláštní povahou ve smyslu ustanovení § 316 odst. 3 zákoníku práce.**

Není správný závěr žalovaného, že nakládání s chemikáliemi je závažnější a hodné větší ochrany než provozování dálkové osobní dopravy. Při dálkové osobní dopravě rovněž hrozí každodenní riziko dopravní nehody a újma na zdraví či životech, přičemž v jediném autobusu je běžně přepravováno 65 osob, tj. vyšší počet osob, než které bývají standardně přítomny při uvedeném příkladu nakládání s chemikáliemi.

To stejné platí pro nakládání s vysokými finančními částkami. Zaměstnanci SA nakládají rovněž s hotovostí a v kabině řidiče mají navíc uloženy své osobní věci, a proto je monitoring tohoto prostoru rovněž v jejich zájmu na ochraně před odcizením finanční hotovosti, za niž nesou hmotnou odpovědnost vůči SA, nebo jejich osobních věcí.

Podle žalobce provozování dálkové osobní dopravy v sobě spojuje specifikum jak ochrany životů a zdraví, tak ochranu značných majetkových hodnot, na rozdíl od příkladů uvedených žalovaným.

V tomto ohledu je aplikace § 316 odst. 3 zákoníku práce, které výslovně umožňuje zavedení kontrolních mechanismů ze strany zaměstnavatele vůči zaměstnancům, je proto v případě SA zcela na místě a SA trvá na tom, že s ohledem na zvláštní povahu činnosti SA, kterou je dálková osobní autobusová doprava, je zde dán zvýšený zájem na ochraně zdraví, a to jak zaměstnanců SA, tak přepravovaných osob a dalších účastníků silničního provozu.

Současně je zde dán zájem na kontrole ochrany majetku SA a jejích zaměstnanců. Je zde dán zájem na ochraně jak osobních věcí zaměstnanců SA, tak hotovosti, se kterou zaměstnanci SA manipulují a za niž nesou osobní odpovědnost, tak samotných autobusů, kdy každý má hodnotu téměř 10 milionů Kč a je neustále vystaven riziku poškození či zničení při dopravních nehodách.

SA má právo kontrolovat, zda zaměstnanci na tuto ochranu dbají a dodržují své povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů, které se na činnost SA vztahují. SA počítá se splněním i dalších předpokladů pro uplatnění tohoto

ustanovení, tj. bude informovat své zaměstnance o provádění monitoringu a o jeho rozsahu.

Monitoring zaměstnanců může mít dle zákoníku práce podobu nejen sledování, ale např. i odposlechu, kontroly elektronické pošty nebo listovních zásilek. **SA přitom navrhuje monitoring pouze formou pořizování obrazového záznamu kamerou, o němž budou zaměstnanci předem informováni.**

Zaměstnanci SA svoji práci vykonávají prostředky a na náklady zaměstnavatele, a proto mají současně povinnost tento majetek chránit. SA má pak právo kontrolovat dodržování této povinnosti.

V.

SA dále poukazuje na to, že UOOU povolil obdobný způsob sledování společnosti Internet Mall, a.s., přičemž zde ani nefiguruje významný zájem na ochraně životů, jako je tomu v případě SA. Doba uchování je pak schválena na 30 dnů.

SA má na rozdíl od žalovaného za to, že je povinností žalovaného nediskriminačně a v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tzn. aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Nepovolením oznámeného způsobu zpracování údajů SA za situace, kdy obdobný způsob byl povolen jinému subjektu, přestože objekty ochrany jsou zde méně významné než u SA a doba uchování záznamů několikanásobně delší, svědčí o diskriminačním přístupu UOOU ve vztahu koznamovatelům zpracování údajů. Takový postup je v přímém rozporu se základními zásadami správního řízení i se základními právy SA, které jí zaručuje ústavní pořádek České republiky.

Argumentace žalovaného kterou odůvodňuje svůj rozdílný přístup v těchto dvou případech, je účelová, neboť se odvolává na údajný rozpor mezi schváleným oznámením a faktickou praxí oznamovatele. SA přitom srovnávala právě údaje registrace.

VI.

Vzhledem k tomu, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil a dospěl k nesprávnému závěru, žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů č.j. UOOU-00363/13-41 ze dne 24. 4. 2013, a případně rovněž rozhodnutí UOOU č.j. UOOU-00363/13-35 ze dne 19. 2. 2013, zrušil a aby věc vrátil UOOU k novému projednání a rozhodnutí.

Dále žalobce navrhuje, aby soud rozhodl, že žalovaný je povinen žalobci nahradit náklady řízení, a to do tří dnů od právní moci rozhodnutí k rukám právního zástupce žalobce.

Mgr. Markéta Jančurová
advokátka, na základě plné moci